

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 08.05.2000
KOM(2000) 271 endelig

1999/0012 (COD)
1999/0013 (CNS)

Ændret forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

**om betingelserne for udstationering af arbejdstagere fra tredjelande som led i
udveksling af tjenesteydelser over grænserne**

Ændret forslag til

RÅDETS DIREKTIV

**om udvidelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser over grænserne til også at
omfatte tredjelandstatsborgere, der er etableret inden for EF**

(forelagt af Kommissionen i henhold til EF-traktatens
artikel 250, stk. 2)

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND

Kommissionen vedtog den 27. januar 1999 to direktivforslag¹, nemlig

- forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om betingelserne for udstationering af arbejdstagere fra tredjelande som led i udveksling af tjenesteydelser over grænserne (i det efterfølgende kaldet første forslag)², og
- forslag til Rådets direktiv om udvidelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser over grænserne til også at omfatte tredjelandsstatsborgere, der er etableret inden for EF (i det efterfølgende kaldet andet forslag)³.

Forslagene blev fremsendt til Parlamentet og Rådet den 12. februar 1999. Den 26. maj 1999 afgav Det Økonomiske og Sociale Udvalg udtalelse om disse forslag⁴. Europa-Parlamentet er for så vidt angår første forslag blevet hørt i henhold til den fælles beslutningsprocedure. Parlamentet blev for så vidt angår andet forslag hørt af Rådet den 25. januar 2000.

Parlamentet har behandlet disse to forslag i Udvalget om Retlige Anliggender og Det Indre Marked (der er ansvarligt for betænkningen), Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender, Udvalget om Borgernes Friheder og Rettigheder og Udvalget om Budget (der alle tre har afgivet udtalelse). Udvalget om Retlige Anliggender og Det Indre Marked vedtog sin betænkning⁵ den 11. januar 2000 efter at have behandlet udtalelserne fra de tre øvrige udvalg (vedtaget hhv. den 23. november 1999, den 29. november 1999 og den 31. marts 1999). Parlamentet vedtog sin udtalelse på mødet den 3. februar 2000, hvori det godkendte Kommissionens forslag med forbehold af sine ændringer, og hvori det opfordrede Kommissionen til i henhold til EF-traktatens artikel 250, stk. 2, at ændre sit forslag i overensstemmelse hermed.

2. DET ÆNDREDE FORSLAG

Parlamentet støtter hovedretningslinjerne i Kommissionens forslag, herunder behovet for at indføre et "EF-tjenesteydelseskort". Parlamentet støtter således også det juridiske grundlag, som Kommissionen foreslår, under hensyn til, at forslagene vedrører den fri bevægelighed for tjenesteydelser.

Parlamentets ændringsforslag er dels af teknisk karakter, dels beregnet på at supplere proceduren for udstedelse af "EF-tjenesteydelseskortet". Kommissionen kan acceptere halvdelen af ændringsforslagene, visse dog under forudsætning af en omstruktureret og ændret formulering, der imidlertid tager højde for den ånd, som

¹ KOM(1999) 3 endelig udg. af 27.1.1999.

² EFT C 67 af 10.3.1999, s. 12.

³ EFT C 67 af 10.3.1999, s. 17.

⁴ EFT C 209 af 22.7.1999, s. 5.

⁵ Europa-Parlamentets betænkninger af 2. februar 2000 (A5-0007/2000 og A5-0012/2000).

Parlamentet gerne vil give teksten, og for den nødvendige sammenhæng mellem ændringerne til de to forslag.

3. FØRSTE FORSLAG

3.1. Ændringsforslag, som Kommissionen helt eller delvist kan acceptere

3.1.1. Betragtningerne

Betragtning 6 er ændret for at tage hensyn til ændringsforslag 2, der understreger det faktum, at samtlige elementer i forslaget er omfattet af bestemmelserne om fri bevægelighed for tjenesteydelser. Den oprindelige betragtning 6 er af redaktionelle årsager blevet inddelt i to betragtninger (betragtning 6 og 6a). Ændringerne af de øvrige betragtninger svarer til ændringerne af de tilsvarende artikler (jf. nedenfor).

3.1.2. Den dispositive del

Artikel 2, stk. 1

Den nye udgave tager højde for ændringsforslag 7, 9 og 10. Parlamentet anmoder om, at der ikke henvises til direktiv 96/71/EF med henblik på definitionen af "udstationering af arbejdstagere". Desuden er reglerne for tjenesteydelseskortet blevet gjort mere fleksible, således at tjenesteyderen nu kan anmode om et kort, der gælder for hele Fællesskabet eller for en eller flere medlemsstater.

Artikel 2, stk. 1a

Først præciseres det udtrykkeligt, under hvilke omstændigheder en tjenesteyder kan udstationere en arbejdstager. Den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, kontrollerer således i forbindelse med kortets udstedelse, at det ikke drejer sig om en virkarvirksomhed, der blot stiller arbejdstageren til rådighed for en kunde. Formålet med ændringsforslag 7 og 8 er således at sikre, at den medlemsstat, hvor den pågældende tjenesteyder er etableret, sørger for, at ordningen anvendes korrekt, og at sikre klare regler for de øvrige medlemsstaternes anerkendelse af kortet.

Kommissionen har desuden overtaget visse elementer i ændringsforslag 10, nemlig:

- kravet om et "sædvanligt opholdssted", idet dette defineres som det sædvanlige opholdssted i 12 måneder eller derover, og idet det præciseres, at det ikke omfatter tredjelandstatsborgere, hvis ophold kun tolereres, men ikke tillades
- de redaktionelle ændringer med hensyn til forsikring mod risici i forbindelse med sygdom og arbejdsulykker.

Artikel 2, stk. 2 og 3

Disse bestemmelser tager højde for ændringsforslag 11, hvor det foreslås i højere grad at gøre kortets gyldighedsperiode afhængig af den periode, hvor arbejdstageren forud for kortets udstedelse har haft regelmæssig beskæftigelse.

Desuden er definitionen af "regelmæssig beskæftigelse" blevet præciseret nærmere. Kommissionen kan dog ikke acceptere, at arbejdstageren kun skal have haft regelmæssig beskæftigelse i 3 måneder for at kunne få udstedt et kort (ændringsforslag 11). En periode af denne varighed ville således gøre det muligt at ansætte tredjelandsstatsborgere i deres oprindelsesland for umiddelbart derefter at udstationere dem i andre medlemsstater. Det oprindelige forslag, der tager udgangspunkt i en periode på 6 måneder, fastholdes derfor.

Artikel 2, stk. 3a

Der skal som følge af ændringsforslag 10 nærmere redegøres for konsekvenserne, når betingelserne for udstedelse af kortet pludselig ikke længere opfyldes, f.eks. hvis kontraktforholdet mellem tjenesteyderen og den udstationerede arbejdstager ophører. Ændringsforslag 10 inkorporeres derfor.

Artikel 2, stk. 4

Kommissionen accepterer som følge af ændringsforslag 10 at fastsætte de forpligtelser, der påhviler tjenesteyderen, når kortet bliver ugyldigt. Der foreslås i denne henseende en løsning, der kan anvendes i alle situationer, herunder når kortets gyldighedsperiode på normal vis udløber.

Artikel 2, stk. 5 (og betragtning 8)

Ændringerne inkorporerer den første del af ændringsforslag 15, der vedrører forholdet mellem den udstedende medlemsstat, tjenesteyderen og den udstationerede arbejdstager, når kontraktforholdet ophører. Den anden del af ændringsforslag 15 vedrører forholdet mellem de berørte parter og den medlemsstat, hvor en tjenesteydelse leveres, og den er derfor inkorporeret i artikel 3, stk. 3, i det ændrede forslag (jf. nedenfor).

Artikel 3, stk. 1

Tilføjjelsen inkorporerer ændringsforslag 16. Det anses dog for nødvendigt at erstatte kravet om en simpel kopi af en erklæring fra tjenesteyderen, der fremsendes til myndighederne i værtsmedlemsstaten, med kravet om et selvstændigt bekræftelsesdokument.

Artikel 3, stk. 3 (og betragtning 9)

Med denne tilføjelse præciseres de forpligtelser, der påhviler tjenesteyderen i forhold til værtsmedlemsstaten, når kontraktforholdet bringes til ophør (jf. artikel 2, stk. 5, ovenfor).

Artikel 5a (og betragtning 13a)

Parlamentet ønsker med ændringsforslag 14, at der oprettes et nyt rådgivende udvalg, der skal bistå Kommissionen med henblik på vedtagelsen af en gennemførelsesforordning, og at der tages højde for Parlamentets nye beføjelser i henhold til Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen.

Det første punkt kan ikke accepteres. Der skal ifølge forslaget kun vedtages én gennemførelsesforanstaltning, hvorfor oprettelsen af et nyt udvalg forekommer at være ude af proportioner.

Den nye artikel 5a sikrer derimod Parlamentets nye beføjelser i forbindelse med proceduren med fælles beslutningstagning i medfør af den nye afgørelse 1999/468/EF, særlig artikel 8.

3.2. Ændringsforslag, der ikke kan accepteres af Kommissionen

3.2.1. Kortets benævnelse

Benævnelsen bør i henhold til ændringsforslag 1 være "EU-tjenesteydelseskort". EF-traktaten giver imidlertid ikke mulighed for dette, eftersom det drejer sig om et dokument, der er omfattet af fællesskabsretten og har bindende virkning for borgere og myndigheder i medlemsstaterne.

3.2.2. Betragtningerne

Formålet med ændringsforslag 4 er at ophæve bevisførelsen for et midlertidigt opholdsbevis i værtsmedlemsstaten i betragtning 10, selvom den pågældende bestemmelse ikke ophæves. Ligeledes har ændringsforslag 6 vedrørende betragtning 15 til formål at præcisere, hvilke former for "efterfølgende kontrol" der er mulig i værtsmedlemsstaten. Dette er ikke relevant og kan ikke accepteres.

3.2.3. Den dispositive del

Artikel 2, stk. 1, 2. afsnit

Kommissionen har accepteret visse dele af ændringsforslag 10 (jf. ovenfor). Dette ændringsforslag indeholder imidlertid også visse betingelser for udstedelsen af kortet, herunder:

- at en arbejdstager, der udstationeres, skal have opfyldt lovgivningens krav i den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, i en periode, der overstiger kortets gyldighedsperiode med mindst tre måneder
- at medlemsstaten, hvor tjenesteyderen er etableret, skal foretage rutinemæssig kontrol af eventuelle problemer i forbindelse med den offentlige orden, sikkerhed og sundhed, som omhandlet i direktiv 64/221/EØF, i de øvrige berørte medlemsstater
- at de øvrige medlemsstater samtidig skal kunne modsætte sig enhver betingelse for udstedelse af kortet (inklusive ovenstående betingelser); denne rettighed er tidsbegrænset og kan anvendes før og efter kortets udstedelse.

Til gengæld foreslår Kommissionen:

- at den periode, hvor en tredjelandsstatsborger har opfyldt lovgivningens krav i den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, ikke overstiger kortets gyldighedsperiode

- at den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, og hvor den arbejdstager, der udstationeres, har ophold, skal bekræfte, at arbejdstageren opfylder lovgivningens krav på dens område; denne undersøgelse foretages i henhold til det ændrede forslag på grundlag af mere præcise betingelser
- at den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen leveres, anerkender kortet, men kan pålægge tjenesteyderen forud for en udstationering at give myndighederne i denne medlemsstat nærmere oplysninger om tjenesteydelsen og om den arbejdstager, der udstationeres; værtsmedlemsstatene skal således have mulighed for generelt at kontrollere de pågældende personers bevægelse på deres sit område, uanset de interne EU-grænsers beskaffenhed, og eventuelt at fravige direktivet af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed, som omhandlet i direktiv 64/221/EØF.

Kommissionen afviser ikke disse aspekter i ændringsforslag 10 på grund af indholdet, men på grund af de instrumenter, der foreslås. Kommissionen medgiver gerne, at medlemsstaterne skal have en vis indflydelse, især i lyset af hensynet til den offentlige orden. Parlamentets forslag kan imidlertid ikke føres ud i praksis af de kompetente myndigheder og de berørte personer.

At Parlamentet er enig i, at direktiv 64/221/EØF finder anvendelse, viser, at det grundlæggende har samme holdning som Kommissionen. Hvis ovenstående periode udvides med yderligere tre måneder, vil det desuden medføre, at en tredjelandstatsborger automatisk vil have en periode på tre måneder til at vende tilbage til den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, når han imidlertid straks burde vende tilbage, efter at have udført en tjenesteydelse i en anden medlemsstat. Arbejdstageren har i medfør af bl.a. reglen om genindrejse i forslagens artikel 2, stk. 5, krav på at vende tilbage.

Artikel 2, stk. 4, 1. afsnit

Ændringsforslag 13 kan ikke accepteres for så vidt angår tilføjelsen vedrørende "aktivitetsområde". Det fremgår hverken af ændringsforslaget eller af Parlamentets begrundelse, om denne præcisering skal gælde tjenesteyderens aktiviteter eller den udstationerede arbejdstagers.

Artikel 3, stk. 3 (og betragtning 9)

Formålet med ændringsforslag 3 og 17 er at begrænse en værtsmedlemsstats muligheder for at kræve, at en tjenesteyder giver meddelelse om udstationeringen af en arbejdstager, der er tredjelandstatsborger, før indrejse på værtsmedlemsstatens område, når arbejdstageren ikke er i besiddelse af et gyldigt kort.

Kommissionen kan ikke acceptere disse ændringsforslag, fordi det uden et kort således ville være nemmere at foretage udstationering, og fordi værtsmedlemsstaten ville være frataget enhver mulighed for at kontrollere, om arbejdstageren opfylder lovgivningens krav i den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret. Desuden har forslaget til direktiv til formål at etablere en koordinering mellem medlemsstaterne inden for rammerne af ordningen med et tjenesteydelseskort og ikke at behandle andre situationer, der måtte opstå, når en tjenesteyder ikke ønsker at gøre brug af denne kortordning.

Artikel 4

Det foreslås i en ny artikel 4, stk. 2a, at bestemmelserne i direktiv 96/71/EF af 16.12.1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser skal finde anvendelse i fuldt omfang. Som det allerede er blevet bekræftet af Kommissionen i dens oprindelige forslag, finder dette direktiv allerede anvendelse på tredjelandsstatsborgere, som udstationeres som led i udveksling af tjenesteydelser. Ændringsforslag 18 tjener således intet formål.

Artikel 5, stk. 1-3

Ændringsforslag 19 omhandler en række samarbejdsforanstaltninger mellem medlemsstaterne, der grundlæggende bygger på det princip, at det ikke er nødvendigt at identificere de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor en tjenesteydelse kan leveres, eftersom disse myndigheder ligeledes er ansvarlige for anvendelsen af dette direktiv. Dette er i overensstemmelse med argumentationen i forbindelse med ændringsforslag 10 og 17 (jf. ovenfor). Ændringsforslag 19 kan af samme årsager som ovenfor derfor ikke accepteres. De anførte myndigheders rolle er af afgørende betydning for en korrekt anvendelse af direktivet.

4. ANDET FORSLAG

4.1. Ændringsforslag, som Kommissionen helt eller delvist kan acceptere

4.1.1. Artikel 1, stk. 3, litra a), artikel 2, stk. 2, og betragtning 5a

Parlamentet har ønsket at udelukke de arbejdstagere, der betegnes som "fiktive selvstændige", det vil sige selvstændige, der pr. tradition eller i medfør af særlige lovbestemmelser i mange medlemsstater kun formelt har status som selvstændige, men i virkeligheden burde betragtes som lønmodtagere, fordi de under hensyntagen til de specifikke omstændigheder for deres aktivitet arbejder inden for rammerne af et afhængigheds- eller underordningsforhold over for en virksomhed.

Kommissionen anerkender, at der er behov for klarere regler for at undgå misbrug for så vidt angår "de personer, der egentlig er omfattet af dette direktiv", men den går ikke ind for den løsning, der er valgt i ændringsforslag 9 og 15. En medlemsstat, hvor en tjenesteydelse leveres, ville i medfør af disse ændringer få mulighed for at gøre indsigelse, idet denne mulighed indføres for at kunne fravige bestemmelserne i direktivet "i enkelttilfælde, når tjenesteyderens virksomhed afviger væsentligt fra de betingelser for udøvelse af selvstændig virksomhed, der er fastlagt i de nationale bestemmelser".

Den løsning, som Parlamentet foreslår, er ikke tilstrækkelig gennemskuelig og medfører retsikkerhed både for de personer, der er omfattet af dette direktiv, og som vil være i tvivl om kortets egentlige værdi, når det først er udstedt, og for myndighederne i de medlemsstater, der skal anerkende kortet. Det ville i stedet være at foretrække at uddybe definitionen af en tjenesteyder i artikel 1. Denne definition tager højde for, at man i stort set alle medlemsstater forudsætter, at en lønmodtager kun er tilknyttet en enkelt virksomhed, hvor graden af afhængighed eller underordning er afgørende for, om det drejer sig om en lønnet beskæftigelse. Enhver tvivl om en selvstændig erhvervsdrivendes status, fordi han i tidens løb har været tilknyttet mere end en virksomhed, vil således ikke længere være mulig.

Kommissionen foreslår derfor, at en selvstændig erhvervsdrivende kun kan påberåbe sig at have sit hovedsæde i en medlemsstat, hvis han i løbet af de sidste 12 måneder har haft et kontraktforhold med mindst to modtagere af tjenesteydelser (jf. artikel 1, stk. 3, litra a)), og at en tredjelandsstatsborger ikke kan få udstedt et tjenesteydelseskort, hvis ikke han har haft vedvarende aktiviteter i den medlemsstat, hvor han har sit hovedsæde (jf. artikel 2, stk. 2). De tilgrundliggende motiver forklares yderligere i den nye betragtning 5a.

4.1.2. *Lighedspunkter med første direktiv*

Nedenstående artikler er blevet ændret af samme årsager som i første direktiv:

- Artikel 1, stk. 3, litra b) vedrørende opholdssted (ændringsforslag 7).
- Artikel 2, stk. 1, 2. afsnit, stk. 1a, stk. 2a og stk. 2b (delvist ændringsforslag 9).
- Artikel 2, stk. 3, 1. afsnit (delvist ændringsforslag 9 og ændringsforslag 10), herunder tjenesteyderen aktivitetsområde, der tilføjes som en af de oplysninger, der skal fremgå af tjenesteydelseskortet.
- Artikel 3, stk. 1, for at opnå sammenhæng med det første direktiv (ændringsforslag 12).
- Artikel 5a om Parlamentets ret til at blive underrettet (delvist ændringsforslag 11).

4.2. **Ændringsforslag, der ikke kan accepteres af Kommissionen**

4.2.1. *Ændringsforslag, der kan accepteres for første men ikke for andet direktiv*

Parlamentet har samme ændringsforslag til både første og andet direktiv, selvom der ikke er nogen grund til at indføre disse i andet direktiv:

Betragtning 7 (ændringsforslag 2): Fjernelsen af den juridiske usikkerhed er ligeledes blevet anført som formålet med andet direktiv, selvom denne foranstaltning ikke er nødvendig i den nuværende situation, men har til formål at skabe nye rettigheder for en bestemt kategori af tredjelandsstatsborgere.

Artikel 5a, stk. 2:

Ændringsforslag 4 og 11 omhandler en procedure til vedtagelse af gennemførelsesforanstaltningen, der er den samme som for første direktiv. Da det udelukkende er Rådet, der udsteder andet direktiv, har en gennemførelsesforanstaltning imidlertid ingen indvirkning på den procedure med fælles beslutningstagning, der er fastsat i traktatens artikel 251. Parlamentets rettigheder som følge af den fælles beslutningstagning påvirkes således ikke, fordi artikel 8 i afgørelse 1999/468/EF ikke finder anvendelse.

4.2.2. *Ændringsforslag, der af samme årsager som i første direktiv ikke kan accepteres*

Kommissionen kan ikke acceptere de ændringsforslag til andet direktiv, der er næsten identiske med de ændringsforslag, som den afviste i forbindelse med første direktiv. Der henvises derfor til begrundelsen til første direktiv. Mere præcist drejer det sig om kortets benævnelse (ændringsforslag 1), artikel 2, stk. 1, 2. afsnit (den del

af ændringsforslag 9, der ikke kan accepteres), artikel 3, stk. 3, og betragtning 10 (ændringsforslag 3 og 14), samt artikel 5 (ændringsforslag 16).

4.2.3. *Andre ændringsforslag, der ikke kan accepteres*

Ændringsforslag 5, 6 og 7 vedrører nogle rent redaktionelle ændringer til artikel 1. Indholdet af det oprindelige forslag i denne henseende er tydelig, hvorfor Kommissionen ikke ser nogen grund til at ændre sit forslag.

Ændret forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om betingelserne for udstationering af arbejdstagere fra tredjelande som led i udveksling af tjenesteydelser over grænserne

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel ~~57~~ 47, stk. 2, og artikel ~~66~~ 55,

under henvisning til forslag fra Kommissionen⁶,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg⁷,

efter fremgangsmåden i traktatens artikel ~~189 B~~ 251,

og ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ifølge traktatens artikel 3, stk. 1, litra c), er fjernelse af hindringerne for den frie bevægelighed for tjenesteydelser et af EF's mål;
- (2) den frie bevægelighed for tjenesteydelser omfatter en tjenesteyders ret til at udstationere sit personale, selvom der er tale om personer, som ikke er unionsborgere, men tredjelandstatsborgere, der har lovligt ophold inden for EF; personalet omfatter også ledere af selskaber;
- (3) den fri udveksling af tjenesteydelser skaber ikke direkte rettigheder for de pågældende arbejdstagere, men berører heller ikke allerede anerkendte rettigheder på EF-plan eller nationalt plan eller rettigheder, der er erhvervet i medfør af internationale aftaler, herunder rettigheder, der er garanteret ved den europæiske menneskerettighedskonvention, navnlig med hensyn til privatlivets fred;
- (4) tjenesteydere, som ønsker at udstationere en arbejdstager, der er statsborger i et tredjeland, støder på vanskeligheder i et sådant omfang, at de ofte er nødsaget til at afstå fra at levere tjenesteydelsen eller må tage betragtelige forsinkelser med i købet; den præventive kontrol, der før udstationeringen udføres af de medlemsstater, hvor tjenesteydelserne leveres, overlapper den efterfølgende kontrol, de gennemfører, og den kontrol, der finder sted i etableringslandet;
- (5) myndighederne i en medlemsstat, hvor en tjenesteydelse leveres, har ikke sikkerhed for, at tjenesteyderen og den arbejdstager, der skal udstationeres, opfylder lovgivningens krav i den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret;

⁶ EFT C 67 af 10.3.1999, s. 12.

⁷ EFT C 209 af 22.7.1999, s. 5.

medlemsstaterne har heller ikke sikkerhed for, at de udstationerede arbejdstagere, når tjenesteydelsen er leveret, vender tilbage til den medlemsstat, hvor de fortrinsvis arbejder;

- (6) et dokument benævnt "EF-tjenesteydelseskort", der skal udstedes af den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, ~~bør være det dokument, som letter udstationeringer, således at en tjenesteyder som led i sine ordinære aktiviteter kan foretage og planlægge udstationeringer, selvom han blandt sit personale har en eller flere tredjelandstatsborgere; det bør være op til tjenesteyderen at afgøre, om han ønsker at få udstedt nævnte dokument~~ **skal have til formål at fjerne den juridiske usikkerhed i forbindelse med udstationeringerne og fremme den fri bevægelighed for tjenesteydelser; tjenesteyderen skal have mulighed for at ansøge om et kort i den medlemsstat, hvor han er etableret, med henblik på levering af en eller flere tjenesteydelser i andre medlemsstater; kortet skal afhængigt af ansøgningen være gyldigt i et, flere eller alle medlemsstater;**
- (6a)** dette direktiv berører heller ikke EF's og medlemsstaternes forpligtelser ifølge den almindelige overenskomst om handel med tjenesteydelser (GATS)⁸; EF-tjenesteydelseskortet skal kun indeholde de oplysninger, der er nødvendige for at overholde Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger⁹;
- (7) den medlemsstat, der udsteder EF-tjenesteydelseskortet, bør tage hensyn til den offentlige orden med henblik på bekæmpelse af illegal indvandring ved at dokumentere, at tredjelandstatsborgeren opfylder lovgivningens krav i den medlemsstat, hvor tjenesteyderen har denne ansat; kortet bør være en sikkerhed for, at den udstationerede arbejdstagers hovedbeskæftigelse finder sted i den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret; kortet bør sikres mod forfalskning; det er således ikke længere nødvendigt at stille krav om indrejsevisum;
- (8) EF-tjenesteydelseskortet, der er udstedt af en medlemsstat, bør således give den nødvendige sikkerhed for, at enhver anden medlemsstat, hvor der skal leveres en tjenesteydelse, tillader en person indrejse og ophold med henblik på levering af en eller flere tjenesteydelser, dvs. ophold under og i anledning af leveringen af tjenesteydelsen; denne sikkerhed bør også indebære en forpligtelse til ikke at anse udstationeringen som en afbrydelse af opholdet og den godkendte lønnede beskæftigelse og navnlig til at tillade den udstationerede person indrejse igen under alle omstændigheder, **f.eks. når kontraktforholdet med tjenesteyderen ophører;** den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen leveres, bør derfor ikke længere kunne gennemtvinge sine egne krav med hensyn til indrejse, ophold og adgang til midlertidig lønnet beskæftigelse; bestemmelserne i dette direktiv berører ikke de ufravigelige bestemmelser om de arbejds- og beskæftigelsesvilkår, der skal overholdes i den medlemsstat, hvor en tjenesteydelse leveres, og som er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser¹⁰ ;

⁸ EFT L 336 af 23.12.1994, s. 190.

⁹ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

¹⁰ EFT L 18 af 21.1.1997, s. 1.

- (9) enhver medlemsstat, hvor en tjenesteydelse leveres, bør kunne stille krav om, at der, før den udstationerede arbejdstager rejser ind på dens område, gives meddelelse herom og om den eller de tjenesteydelser, for hvilke han udstationeres; kravet om, at der på forhånd skal gives meddelelse om udstationeringen, bør gøre det muligt for denne medlemsstat i konkrete tilfælde at træffe de nødvendige foranstaltninger af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed inden for de rammer, der er fastlagt i dette direktiv; **det samme gør sig gældende, når kontraktforholdet pludselig ophører, og når den udstationerede arbejdstager således ikke længere opholder sig på værtsmedlemsstatens område med henblik på levering af en tjenesteydelse;** hver medlemsstat, i hvilken der leveres en tjenesteydelse, bør desuden kunne stille krav om, at der efter indrejsen skal udstedes et midlertidigt opholdsbevis, hvis den eller de tjenesteydelser, med henblik på hvilke den udstationerede arbejdstager opholder sig i medlemsstaten, leveres over et tidsrum på over 6 måneder i løbet af en periode på 12 måneder;
- (10) hver medlemsstat bør derfor, specielt ved udstedelsen af et midlertidigt opholdsbevis, være i stand til at kontrollere, at formålet med den udstationerede arbejdstagers ophold i det konkrete tilfælde er levering af en tjenesteydelse i denne medlemsstat; den frie udveksling af tjenesteydelser bør altid være af midlertidig karakter, og det er nødvendigt at afgøre dette på grundlag af ydelsens kontinuitet, hyppighed og varighed; gyldigheden af det midlertidige opholdsbevis bør kunne begrænses til den periode, hvor EF-tjenesteydelseskortet er gyldigt, med den begrundelse at denne medlemsstat i overensstemmelse med bestemmelserne om retten til fri udveksling af tjenesteydelser ønsker at udstede en opholdstilladelse efter sine egne nationale bestemmelser for udstationeringer, hvis varighed overstiger henholdsvis 6 eller 12 måneder;
- (11) nyttevirkningen af dette direktiv er betinget af, at tredjelandsstatsborgere og unionsborgere, der udstationeres som arbejdstagere, stilles lige med hensyn til anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der er erhvervet inden for EF; denne ligestilling bør på grundlag af dette direktiv kunne påberåbes af den tjenesteyder, der er arbejdsgiver for arbejdstagere fra tredjelande; denne ligestilling bør ikke omfatte eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der er erhvervet i et tredjeland, og som kun anerkendes i en medlemsstat;
- (12) medlemsstaterne bør ikke kunne behandle tjenesteydere, der er etableret uden for EF, mere gunstigt end tjenesteydere, der er etableret inden for EF; medlemsstaterne bør kunne fravige bestemmelserne i dette direktiv af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed; grænserne for en sådan fravigelse af bestemmelserne i forhold til tjenesteydere, der er arbejdsgivere, og arbejdstagere fra tredjelande bør uanset arbejdstagernes nationalitet fastlægges i overensstemmelse med den samordning, der er omhandlet i Rådets direktiv 64/221/EØF af 25. februar 1964 om samordning af de særlige foranstaltninger, som gælder for udlændinge med hensyn til rejse og ophold, og som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed¹¹, senest ændret ved direktiv 75/35/EØF¹², idet tjenesteyderen hermed opnår at kunne arbejde inden for en ensartet ramme;

¹¹ EFT 56 af 4.4.1964, s. 850.

¹² EFT L 14 af 20.1.1975, s. 14.

(13) med henblik på gennemførelsen af dette direktiv er det nødvendigt at sikre et tæt samarbejde mellem de kompetente myndigheder i medlemsstaterne; det vil være praktisk for medlemsstaternes myndigheder, hvis der indføres en ensartet udformning af EF-tjenesteydelseskortet; beføjelsen til at fastlægge denne udformning og andre vilkår i forbindelse med EF-tjenesteydelseskortet bør tillægges Kommissionen efter den procedure, som er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 1683/95 af 29. maj 1995 om ensartet udformning af visa¹³;

(13a) eftersom de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af dette direktiv er generelle foranstaltninger i henhold til artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen¹⁴, skal disse foranstaltninger træffes i overensstemmelse med forskriftsproceduren i denne afgørelses artikel 5;

(14) dette direktiv berører ikke medlemsstaternes kompetence til at bestemme, hvilke tredjelandsstatsborgere der skal gives indrejse med henblik på lønnet beskæftigelse, på hvilke betingelser ophold i forbindelse hermed skal forlænges, samt hvilke former for erhvervsmæssig beskæftigelse der skal være reguleret eller ej på medlemsstatens område;

(15) i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. traktatens artikel 3-B5, stk. 3, indeholder dette direktiv kun de bestemmelser, der er nødvendige for at opfylde målsætningen om fri bevægelighed for tjenesteydelser; det vedrører kun den kontrol, som finder sted forud for leveringen af tjenesteydelser over grænserne, og berører ikke den efterfølgende kontrol i den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen leveres; det vedrører kun udstationering, som under alle omstændigheder ikke er af over 12 måneders varighed, samt anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der er erhvervet inden for EF;

(16) med henblik på anvendelsen af dette direktiv bør medlemsstaterne fastlægge et passende sanktionssystem;

(17) senest fire år efter udløbet af fristen for gennemførelsen af dette direktiv, bør Kommissionen undersøge, hvorledes det er blevet gennemført, og eventuelt foreslå de nødvendige ændringer af det -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Dette direktiv finder anvendelse på tjenesteydere, der er etableret i en medlemsstat, og som i forbindelse med levering af tjenesteydelser over grænserne, udstationerer arbejdstagere fra tredjelande på en anden medlemsstats område.

¹³ EFT L 164 af 14.7.1995 s. 1.

¹⁴ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

Artikel 2

1. Når en tjenesteyder som led i sin ordinære virksomhed har til hensigt at udstationere en arbejdstager, der er statsborger i et tredjeland, **med henblik på levering af en eller flere tjenesteydelser** i en, eller flere andre **eller alle de andre** medlemsstater med henblik på en af de foranstaltninger, som er omhandlet i artikel 1, stk. 3, litra a) og b), i direktiv 96/71/EF, skal den medlemsstat, hvor den pågældende tjenesteyder er etableret, efter dennes anmodning til denne udstede et dokument benævnt EF-tjenesteydelseskort.

1a. Ved udstationeret arbejdstager forstås en arbejdstager, som en tjenesteyder agter på sine vegne og under sin ledelse at udstationere enten med henblik på et eller flere kontraktforhold med en eller flere modtagere af tjenesteydelser, der er etableret i en anden medlemsstat, eller i et foretagende eller en virksomhed, der tilhører samme koncern, men er etableret i en anden medlemsstat. Kortet kan kun udstedes, hvis den pågældende tjenesteyder godtgør, at:

- a) han ikke driver vikarvirksomhed, der stiller arbejdstageren til rådighed for en anden virksomhed**
- b) arbejdstageren i overensstemmelse med den nationale lovgivning har lovligt ophold i denne medlemsstat i en periode på 12 måneder eller derover, hvilket udelukker personer, der udelukkende er i besiddelse af dokumenter, der bekræfter, at deres ophold tolereres indtil deres udsendelse af landet**
- c) arbejdstageren er tilsluttet den sociale sikringsordning i den kompetente medlemsstat med hensyn til risici i forbindelse med sygdom og arbejdsulykker eller, hvis dette ikke er tilfældet, er forsikret mod risici i forbindelse med sygdom og arbejdsulykker under udstationeringer i en eller flere andre medlemsstater arbejdstageren gennem den sociale sikringsordning i den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, eller gennem en privat forsikring er forsikret mod risici i forbindelse med sygdom og arbejdsulykker under udstationering i den anden eller de andre medlemsstater.**

2. EF-tjenesteydelseskortet er gyldigt i den periode, hvor arbejdstageren er regelmæssigt og faktisk beskæftiget, og **. Gyldighedsperioden** kan ikke overstige **den periode, hvor arbejdstageren har haft regelmæssig beskæftigelse før udstedelsen af kortet, og den må under ingen omstændigheder overstige 12 måneder. Arbejdstagerens forrige regelmæssige beskæftigelse skal være på mindst seks måneder.**

- ~~a) 12 måneder, hvis der er tale om regelmæssig og faktisk beskæftigelse af over 12 måneders varighed før udstedelsen af kortet, eller~~
- ~~b) seks måneder, hvis der er tale om regelmæssig og faktisk beskæftigelse af over seks måneders varighed før udstedelsen af kortet.~~

Som regelmæssig beskæftigelse betragtes ~~arbejde, der er udført i henhold til EF-bestemmelser eller nationale bestemmelser eller på grundlag af en tilladelse udstedt af den medlemsstat, der udsteder EF-tjenesteydelseskortet, og som giver adgang til~~

~~beskæftigelse enten udelukkende hos den tjenesteyder, der fremsætter anmodningen, eller hos en anden arbejdsgiver, der er etableret i denne medlemsstat. en lønnet beskæftigelse, der i henhold til bestemmelserne i fællesskabsretten eller de rets- og forvaltningsbestemmelser, der findes i den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, kan udøves af arbejdstageren, der har sit opholdssted i denne medlemsstat og ikke er forpligtet til at forlade dens område som følge af bestemmelserne om opholdsret., hvilket udelukker personer, der udelukkende er i besiddelse af dokumenter, der bekræfter, at deres tilstedeværelse tolereres indtil deres udsendelse af landet.~~

~~Som faktisk beskæftigelse betragtes arbejde udført i den medlemsstat, der udsteder EF-tjenesteydelseskortet.~~

3. EF-tjenesteydelseskortet kan kun fornyes, hvis de i stk. 1, **1a** og 2 fastsatte udstedelsesbetingelser fortsat er opfyldt.

3a. EF-tjenesteydelseskortets gyldighed bortfalder, hvis en af de i stk. 1, 1a og 2 fastsatte betingelser ikke længere opfyldes efter kortets udstedelse.

4. EF-tjenesteydelseskortet er et særskilt dokument, som udstedes til tjenesteyderen, der stiller det til rådighed for den udstationerede arbejdstager, der er anført på kortet. **Hvis kortets gyldighed bortfalder, skal den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, pålægge denne straks at returnere kortet til sine kompetente myndigheder. Kortet skal indeholde oplysninger om:**

- a) tjenesteyderen og den udstationerede arbejdstager
- b) kortets gyldighedsperiode
- c) den udstedende myndighed og den udstedende medlemsstat
- d) den eller de medlemsstat(er), kortet gælder for.**

- 4a.** De nærmere bestemmelser vedrørende de oplysninger, kortet skal indeholde, vedrørende den ensartede udformning af dokumentet og vedrørende de tekniske specifikationer, der skal forhindre forfalskning af dokumentet, fastlægges ved en gennemførelsesforordning efter proceduren i ~~artikel 6 i forordning (EF) nr. 1683/95~~ **artikel 5a, stk. 2.**

5. Den medlemsstat, der udsteder EF-tjenesteydelseskortet, kan ikke anse udstationering med henblik på levering af tjenesteydelser i en anden medlemsstat som en afbrydelse af den udstationerede arbejdstagers ophold eller lønnede beskæftigelse.

Den udstedende medlemsstat kan ikke med nogen som helst begrundelse, **herunder ophør af kontraktforholdet mellem tjenesteyderen og arbejdstageren,** nægte den udstationerede arbejdstager genindrejse på sit område i henhold til sine nationale bestemmelser.

Artikel 3

1. Enhver medlemsstat, hvor der leveres en tjenesteydelse, tillader en arbejdstager fra et tredjeland at rejse ind på eller tage ophold på sit område med henblik på leveringen af en eller flere tjenesteydelser, hvis denne person er i besiddelse af et EF-tjenesteydelseskort, ~~og~~ et identitetskort eller et pas, der er gyldigt i den periode, hvor tjenesteydelserne leveres, **og et dokument, hvormed tjenesteyderen bekræfter, at arbejdstageren udstationeres med henblik på levering af en bestemt tjenesteydelse, og hvoraf fremgår opholdets forventede varighed.**
2. Ingen medlemsstat, hvor en tjenesteydelse leveres, kan pålægge en udstationeret arbejdstager eller en tjenesteyder i sin egenskab af arbejdsgiver at indhente:
 - a) indrejse- eller udrejsevisum
 - b) opholdsbevis eller -tilladelse, bortset fra det, som er omhandlet i stk. 3
 - c) arbejdstilladelse
 - d) andre tilladelser svarende til de i litra a), b) og c).
3. Enhver medlemsstat, hvor en tjenesteydelse leveres, kan pålægge tjenesteyderen at give meddelelse om den udstationerede arbejdstagers ophold, den forventede varighed af dette ophold, og den eller de tjenesteydelser, med henblik på hvilke arbejdstageren udstationeres, før indrejse på medlemsstatens område. **Den pågældende medlemsstat kan ligeledes pålægge tjenesteyderen straks at give meddelelse om arbejdskontraktens ophør.**

Hvis tjenesteydelsen/tjenesteydelserne leveres over et tidsrum, der i alt overstiger seks måneder i løbet af en periode på 12 måneder, udsteder medlemsstaten, efter at den udstationerede arbejdstager er indrejst, et midlertidigt opholdsbevis som dokumentation for, at opholdet er godkendt.

4. For at lette den fri udveksling af tjenesteydelser skal den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen leveres, påse, at tredjelandsstatsborgere og unionsborgere, der udstationeres som arbejdstagere med henblik på levering af en tjenesteydelse, stilles lige med hensyn til anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, som den pågældende person har erhvervet inden for EF med det formål at udøve en bestemt aktivitet, og som er udstedt af en kompetent myndighed i en medlemsstat. Medlemsstaten sikrer, at tjenesteyderen i sin egenskab af arbejdsgiver har adgang til at indbringe afgørelser, som ikke er i overensstemmelse med dette ligestillingsprincip, for domstolene efter bestemmelserne herom i national ret.

Artikel 4

1. Medlemsstaterne behandler ikke tjenesteydere, der er etableret uden for EF, mere gunstigt end tjenesteydere, der er etableret inden for EF.

2. Medlemsstaterne kan kun fravige bestemmelserne i dette direktiv, når det er begrundet i hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed; i så fald finder direktiv 64/221/EØF tilsvarende anvendelse.

Artikel 5

1. Medlemsstaterne bestemmer, hvilke myndigheder der skal have kompetence til at udstede EF-tjenesteydelseskortet og det midlertidige opholdsbevis samt til at indhente de i artikel 3, stk. 3, omhandlede oplysninger, og de giver Kommissionen og de øvrige medlemsstater meddelelse herom. De træffer de nødvendige foranstaltninger for i videst muligt omfang at forenkle formaliteterne, fristerne og procedurerne i forbindelse med udstedelse af disse dokumenter, der udstedes gratis eller mod indbetaling af et beløb, der ikke kan være større end de afgifter, der skal betales ved udstedelse af identitetskort til statsborgere i den pågældende medlemsstat.
2. Medlemsstaterne påser, at der finder et samarbejde sted mellem de offentlige myndigheder, som i overensstemmelse med medlemsstaternes lovgivning er kompetente i spørgsmål, der vedrører gennemførelsen af dette direktiv.

Samarbejdet består specielt i at efterkomme enhver begrundet anmodning om oplysninger. Det finder sted uden vederlag og hurtigst muligt.

Artikel 5a

- 1. Kommissionen bistås af et udvalg som omhandlet i artikel 6 i forordning (EF) nr. 1683/95.**
- 2. Såfremt der henvises til denne bestemmelse, finder forskriftsproceduren i artikel 5 i Rådets afgørelse 1999/468/EF anvendelse, jf. dog bestemmelserne i artikel 7, stk. 3, og artikel 8 i samme afgørelse.**
- 3. Den i artikel 5, stk. 6, i Rådets afgørelse 1999/468/EF omhandlede periode fastsættes til tre måneder.**

Artikel 6

Medlemsstaterne fastlægger, hvilke sanktioner der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af nationale bestemmelser, som er indført til gennemførelse af dette direktiv, og træffer enhver nødvendig foranstaltning for at sikre gennemførelsen af disse. De således fastlagte sanktioner skal være effektive, rimelige og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen disse bestemmelser inden for den i artikel 8 fastsatte frist og enhver senere ændring af disse hurtigst muligt.

Artikel 7

Senest fire år efter udløbet af den i artikel 8 fastsatte frist aflægger Kommissionen beretning til Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelsen af dette direktiv i medlemsstaterne og foreslår eventuelle nødvendige ændringer.

Artikel 8

Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 30. juni 2002 de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 9

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 10

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udstedt i Bruxelles, den

På Europa-Parlamentets vegne

På Rådets vegne

Formand

Formand

Ændret forslag til

RÅDETS DIREKTIV

om udvidelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser over grænserne til også at omfatte tredjelandstatsborgere, der er etableret inden for EF

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel ~~59~~**49**, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Kommissionen¹⁵,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet¹⁶,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁷,

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I henhold til traktatens artikel ~~3~~**3**, ~~stk. 1~~**stk. 1**, litra c), er fjernelse af hindringerne for den frie bevægelighed for tjenesteydelser et af EF's mål; den frie bevægelighed for tjenesteydelser, kan udvides til selvstændige erhvervsdrivende, som ikke er unionsborgere, men statsborgere i et tredjeland, og som er lovligt etableret inden for EF;
- (2) denne mulighed for at udvide anvendelsen af bestemmelserne har været fastsat i traktaten i mere end 40 år; det er ikke rimeligt, at en tredjelandstatsborger, der har faktisk og vedvarende tilknytning til erhvervslivet i en medlemsstat, kun ved at oprette et selskab efter traktatens artikel ~~58~~**48** kan nyde godt af retten til fri udveksling af tjenesteydelser, samt at selvstændige erhvervsdrivende fra tredjelande ikke kan nyde godt heraf som fysiske personer;
- (3) arbejdstagere fra tredjelande kan udstationeres, mens selvstændige erhvervsdrivende, hvis virksomhed tilføjer en medlemsstats erhvervsliv en merværdi, ikke har nogen som helst mulighed for at udøve virksomhed over grænserne i det indre marked; en udvidelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser til også at omfatte selvstændige erhvervsdrivende, der er statsborgere i tredjelande, bør ikke være til hinder for anvendelsen af nationale bestemmelser om et vist mål af social sikring af disse personer svarende til den, der gælder for arbejdstagere;

¹⁵ EFT C 67 af 10.3.1999, s. 17.

¹⁶ Udtalelse af 3.2.2000 (endnu ikke offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende).

¹⁷ EFT C 209 af 22.7.1999, s. 5.

- (4) udvidelsen af bestemmelserne til også at omfatte tredjelandsstatsborgere, der er etableret inden for EF, bør derfor finde sted, samtidig med at EF ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv ../.../EF¹⁸ klarlægger betingelserne for udstationering af arbejdstagere fra tredjelande som led i udveksling af tjenesteydelser; det følger af traktatens artikel ~~64~~51, stk. 1, at anvendelsesområdet for dette direktiv kun kan udvides til at omfatte tjenesteydere inden for transportsektoren ved en særskilt retsakt vedtaget på grundlag af traktatens bestemmelser vedrørende den fælles transportpolitik;
- (5) en selvstændig erhvervsdrivende fra et tredjeland har ikke etableringsret i den medlemsstat, hvor han leverer sine tjenesteydelser; dette direktiv bør ikke berøre allerede anerkendte rettigheder på EF-plan eller på nationalt plan eller rettigheder, der følger af internationale aftaler, herunder rettigheder i henhold til den europæiske menneskerettighedskonvention med hensyn til privatlivets fred;
- (5a) en selvstændig erhvervsdrivende, der er statsborger i et tredjeland, kan kun benytte sig af den fri bevægelighed for tjenesteydelser, såfremt han bevarer sit hovedsæde i en medlemsstat, og såfremt der er tale om lovligt ophold i denne medlemsstat i mindst 12 måneder; det er nødvendigt at præcisere, hvem der er omfattet af direktivet, når der i forbindelse med en tredjelandsstatsborgers aktiviteter opstår tvivl med hensyn til denne borgers status som selvstændig erhvervsdrivende;**
- (6) om en levering af tjenesteydelser er af midlertidig art, skal vurderes ikke blot på grundlag af tjenesteydelsens varighed, men også på grundlag af dens hyppighed eller kontinuitet; dette udelukker ikke, at en tjenesteyder kan etablere en vis infrastruktur, hvis denne infrastruktur er nødvendig, for at tjenesteydelsen kan leveres;
- (7) den frie udveksling af tjenesteydelser indebærer, at der gives tilladelse til indrejse og ophold i den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen leveres; da der ikke på nationalt plan findes ensartet udformede dokumenter, der omfatter de forskellige aspekter i forbindelse med rejse, bør et dokument benævnt "EF-tjenesteydelseskort" være det dokument, som letter udveksling af tjenesteydelser over grænserne og rejser, herunder planlægning af sådanne rejser, i forbindelse hermed som led i de ordinære aktiviteter; det bør være op til tjenesteyderen at afgøre, om han ønsker at få udstedt et EF-tjenesteydelseskort; dette direktiv berører heller ikke EF's og medlemsstaternes forpligtelser ifølge den almindelige overenskomst om handel med tjenesteydelser (GATS)¹⁹; EF-tjenesteydelseskortet skal kun indeholde de oplysninger, der er nødvendige for at overholde Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger²⁰;
- (8) den medlemsstat, der udsteder EF-tjenesteydelseskortet, bør tage hensyn til den offentlige orden med henblik på bekæmpelse af illegal indvandring, ved at dokumentere, at tjenesteyderen opfylder lovgivningens krav i den medlemsstat, hvor han er etableret; kortet bør være en sikkerhed for, at den selvstændige erhvervsdrivendes hovedbeskæftigelse finder sted i den medlemsstat, hvor han er

¹⁸ EFT L ...

¹⁹ EFT L 336 af 23.12.1994, s. 190.

²⁰ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

etableret; kortet bør derfor sikres mod forfalskning; det er således ikke længere nødvendigt at stille krav om indrejsevisum;

- (9) EF-tjenesteydelseskortet, der udstedes af den medlemsstat, hvor den selvstændige erhvervsdrivende er etableret, bør således give den nødvendige sikkerhed for, at enhver anden medlemsstat, hvor der leveres en tjenesteydelse, tillader denne person indrejse og ophold med henblik på levering af en eller flere tjenesteydelser, dvs. ophold under og i anledning af leveringen af tjenesteydelsen; denne sikkerhed indbefatter også en forpligtelse til ikke at anse udstationeringen som en afbrydelse af det ophold og den selvstændige virksomhed, der oprindeligt blev godkendt, og specielt til at tillade den pågældende person indrejse igen under alle omstændigheder; den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen leveres, bør således ikke længere kunne anvende sine egne krav med hensyn til indrejse, ophold og adgang til selvstændig virksomhed;
- (10) medlemsstaterne bør kunne stille krav om, at der før den pågældende tjenesteyders indrejse skal gives meddelelse om hans tilstedeværelse og om den eller de tjenesteydelser, med henblik på hvilke han rejser ind; kravet om, at der på forhånd skal gives meddelelse om indrejsen, bør gøre det muligt for denne medlemsstat i konkrete tilfælde at træffe de nødvendige foranstaltninger af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed inden for de rammer, der er fastlagt i dette direktiv; hver medlemsstat, i hvilken der leveres en tjenesteydelse, bør desuden kunne stille krav om, at der efter indrejsen skal indhentes et opholdsbevis, hvis den periode, hvorunder den selvstændige erhvervsdrivende leverer tjenesteydelsen, overstiger seks måneder i løbet af en periode på 12 måneder; gyldighedsperioden for et sådant opholdsbevis bør kunne begrænses til den periode, hvor EF-tjenesteydelseskortet er gyldigt, idet denne medlemsstat udsteder en opholdstilladelse i henhold til sine egne bestemmelser, når der er tale om ophold af over 12 måneders varighed;
- (11) nyttevirkningen af dette direktiv er betinget af, at tredjelandsstatsborgere og unionsborgere i deres egenskab af tjenesteydere stilles lige med hensyn til anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der er erhvervet inden for EF; denne ligestilling bør være begrænset til retten til fri udveksling af tjenesteydelser; den bør ikke omfatte eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der er erhvervet i et tredjeland, og som kun anerkendes i en medlemsstat;
- (12) medlemsstaterne bør ikke kunne behandle selvstændige erhvervsdrivende, der er etableret uden for EF, mere gunstigt end selvstændige erhvervsdrivende, der er etableret inden for EF; medlemsstaterne bør kunne fravige bestemmelserne i dette direktiv af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed; grænserne for en sådan fravigelse af bestemmelserne i forhold til tjenesteydere fra tredjelande bør fastlægges i overensstemmelse med den samordning, der er omhandlet i Rådets direktiv 64/221/EØF af 25. februar 1964 om samordning af de særlige foranstaltninger, som gælder for udlændinge med hensyn til rejse og ophold, og som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed²¹; senest ændret ved direktiv 75/35/EØF²²;

²¹ EFT 56 af 4.4.1964, s. 850.

²² EFT L 14 af 20.1.1975, s. 14.

- (13) det er nødvendigt at sikre et tæt samarbejde mellem de kompetente myndigheder i medlemsstaterne; det vil være praktisk for medlemsstaternes myndigheder, hvis der indføres en ensartet udformning af EF-tjenesteydelseskortet; beføjelsen til at fastlægge denne udformning og andre vilkår i forbindelse med EF-tjenesteydelseskortet bør tillægges Kommissionen efter den procedure, som er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 1683/95 af 29. maj 1995 om ensartet udformning af visa²³,

(13a) eftersom de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af dette direktiv er generelle foranstaltninger i henhold til artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen²⁴, skal disse foranstaltninger træffes i overensstemmelse med forskriftsproceduren i denne afgørelses artikel 5;

- (14) dette direktiv berører ikke medlemsstaternes kompetence til at bestemme, hvilke tredjelandstatsborgere der skal gives indrejse med henblik på selvstændig erhvervsvirksomhed, på hvilke betingelser ophold i forbindelse hermed skal forlænges, og hvilke former for selvstændig erhvervsvirksomhed der skal være reguleret eller ej;
- (15) i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. traktatens artikel ~~3-B~~5, stk. 3, indeholder dette direktiv kun de bestemmelser, der er nødvendige for at opfylde målsætningen om fri bevægelighed for tjenesteydelser; direktivet tillader medlemsstaterne selv at kontrollere, om en tredjelandstatsborger midlertidigt leverer en tjenesteydelse over grænserne eller permanent udøver selvstændig erhvervsvirksomhed i en anden medlemsstat end den, hvor han er etableret; det vedrører kun ophold af ikke over 12 måneders varighed med henblik på levering af tjenesteydelser i en anden medlemsstat samt anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der er erhvervet inden for EF;
- (16) med henblik på anvendelsen af dette direktiv bør medlemsstaterne fastlægge et passende sanktionssystem;
- (17) senest fire år efter udløbet af fristen for gennemførelsen af dette direktiv, bør Kommissionen undersøge, hvorledes det er blevet gennemført, og eventuelt foreslå de nødvendige ændringer til det -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

1. Medlemsstaterne påser, at tredjelandstatsborgere, der er etableret inden for EF, nyder godt af retten til fri udveksling af tjenesteydelser i overensstemmelse med bestemmelserne i dette direktiv.
2. Dette direktiv vedrører ikke tredjelandstatsborgere, der modtager en tjenesteydelse, der leveres over grænserne, og levering af tjenesteydelser inden for transportsektoren.

²³ EFT L 164 af 14.7.1995, s. 1.

²⁴ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

3. Ved en tjenesteyder forstås i dette direktiv enhver fysisk person, der er statsborger i et tredjeland, og som i den medlemsstat, hvor han er etableret:
- a) på behørig vis har etableret sit hovedsæde, hvorfra han som selvstændig erhvervsdrivende har haft faktisk og vedvarende tilknytning til denne medlemsstats erhvervsliv ~~i mindst 12 måneder~~
som faktisk og vedvarende tilknytning betragtes levering af tjenesteydelser i mindst 12 måneder mod betaling fra mindst to modtagere af tjenesteydelser, der er etableret i den pågældende medlemsstat
 - b) **i overensstemmelse med den nationale lovgivning har ophold i denne medlemsstat i en periode på 12 måneder eller derover, hvilket udelukker personer, der udelukkende er i besiddelse af dokumenter, der bekræfter, at deres tilstedeværelse tolereres indtil deres udsendelse af landet**
 - c) ikke også har lønnet beskæftigelse.

Artikel 2

1. Når en tjenesteyder som led i sine ordinære aktiviteter har til hensigt at rejse ind i eller tage ophold i en, eller flere andre **eller alle de andre** medlemsstater med henblik på levering af en tjenesteydelse, skal den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, efter dennes anmodning til denne udstede et dokument benævnt "EF-tjenesteydelseskort".
- 1a.** ~~Det er en betingelse for anvendelsen af første afsnit, at det godtgøres~~ **Kortet kan kun udstedes, såfremt tjenesteyderen dokumenterer**
- a) **at han opfylder betingelserne i artikel 1, stk. 3**
 - b) ~~at tjenesteyderen er tilsluttet den sociale sikringsordning i den kompetente medlemsstat med hensyn til risici i forbindelse med sygdom og arbejdsulykker eller, hvis dette ikke er tilfældet, er forsikret mod risici i forbindelse med sygdom og arbejdsulykker under ophold i en eller flere andre medlemsstater.~~ **at han gennem den sociale sikringsordning i den medlemsstat, hvor han er etableret, eller gennem en privat forsikring er forsikret mod risici i forbindelse med sygdom og arbejdsulykker under udstationering, der foretages med henblik på levering af en tjenesteydelse i den anden eller de andre medlemsstater.**
2. EF-tjenesteydelseskortet udstedes med en gyldighedsperiode på, **i løbet af hvilken den pågældende tjenesteyder fortsat skal have et opholdssted ophold i det land, hvor han er etableret, uden af være forpligtet til at forlade dette lands område som følge af bestemmelserne om opholdsret, hvilket udelukker personer, der udelukkende er i besiddelse af dokumenter, der bekræfter, at deres tilstedeværelse tolereres indtil deres udsendelse af landet, og i løbet af hvilken periode han fortsat skal levere tjenesteydelser mod betaling fra modtagerne af disse tjenesteydelser i dette land. Kortets gyldighedsperiode kan under ingen omstændigheder overstige 12 måneder.**

2a. EF-tjenesteydelseskortet Det kan kun fornyes, hvis udstedelsesbetingelserne i stk. 1, 1a og 2 fortsat er opfyldt.

2b. EF-tjenesteydelseskortets gyldighed bortfalder, hvis en af betingelserne i stk. 1, 1a og 2 ikke længere opfyldes efter kortets udstedelse.

3. Tjenesteydelseskortet er et særskilt dokument, som udstedes til tjenesteyderen. Hvis kortets gyldighed bortfalder, skal den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, pålægge denne straks at returnere kortet til sine kompetente myndigheder. Kortet ~~og hvori anføres~~ skal indeholde oplysninger om:

a) ~~oplysninger om~~ tjenesteyderen, herunder hans aktivitetsområde i den medlemsstat, hvor han er etableret

b) gyldighedsperioden

c) den udstedende myndighed og den udstedende medlemsstat

d) den eller de medlemsstat(er), kortet gælder for.

De nærmere bestemmelser vedrørende de oplysninger, kortet skal indeholde, vedrørende den ensartede udformning af dokumentet og vedrørende de tekniske specifikationer, der skal forhindre forfalskning af dokumentet, fastlægges ~~ved en gennemførelsesforordning~~ efter proceduren i ~~artikel 6 i forordning (EF) nr. 1683/95~~ artikel 5a, stk. 2.

4. Den medlemsstat, der udsteder EF-tjenesteydelseskortet, kan ikke anse udstationering med henblik på levering af tjenesteydelser som en afbrydelse af tjenesteyderens ophold og selvstændige virksomhed på sit område.

Den udstedende medlemsstat kan ikke med nogen som helst begrundelse nægte tjenesteyderen genindrejse på sit område i henhold til sine nationale bestemmelser.

Artikel 3

1. Enhver medlemsstat, hvor der leveres en tjenesteydelse, tillader en selvstændig erhvervsdrivende at rejse ind på og tage ophold på sit område med henblik på leveringen af en eller flere tjenesteydelser, hvis denne person er i besiddelse af et EF-tjenesteydelseskort, ~~samt~~ et identitetskort eller et pas, der er gyldigt i den periode, hvor tjenesteydelserne leveres, og et dokument, hvormed tjenesteyderen bekræfter, at arbejdstageren udstationeres med henblik på levering af en bestemt tjenesteydelse, og hvoraf fremgår opholdets forventede varighed.

2. Ingen medlemsstat, hvor en tjenesteydelse leveres, kan pålægge en tjenesteyder at indhente:

a) indrejse- eller udrejsevisum

b) opholdsbevis eller -tilladelse, bortset fra det, som er omhandlet i stk. 3

c) tilladelse til levering af tjenesteydelser, f.eks. arbejdstilladelse, identitetskort for udenlandske erhvervsdrivende eller erhvervskort

- d) andre tilladelser svarende til de i litra a), b) og c) nævnte.
3. Enhver medlemsstat, hvor en tjenesteydelse leveres, kan pålægge tjenesteyderen før indrejse på medlemsstatens område at give meddelelse om sit ophold, den forventede varighed af dette ophold og den eller de tjenesteydelser, med henblik på hvilke han rejser ind på medlemsstatens område. Hvis tjenesteydelsen/tjenesteydelserne leveres over et tidsrum, der i alt overstiger seks måneder i løbet af en periode på 12 måneder, udsteder medlemsstaten, efter at tjenesteyderen er indrejst, et midlertidigt opholdsbevis som dokumentation for, at opholdet er godkendt.
 4. For at lette den fri udveksling af tjenesteydelser skal den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen leveres, påse, at tredjelandsstatsborgere og unionsborgere i deres egenskab af tjenesteydere stilles lige med hensyn til anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, som den pågældende person har erhvervet inden for EF med det formål at udøve en bestemt aktivitet, og som er udstedt af en kompetent myndighed i en medlemsstat.

Artikel 4

1. Medlemsstaterne behandler ikke selvstændige erhvervsdrivende, der er etableret uden for EF, mere gunstigt end selvstændige erhvervsdrivende, der er etableret inden for EF.
2. Medlemsstaterne kan kun fravige bestemmelserne i dette direktiv, når det er begrundet i hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed; i så fald finder direktiv 64/221/EØF tilsvarende anvendelse.

Artikel 5

1. Medlemsstaterne bestemmer, hvilke myndigheder der skal have kompetence til at udstede EF-tjenesteydelseskortet og det midlertidige opholdsbevis samt til at indhente de i artikel 3, stk. 3, omhandlede oplysninger, og de giver Kommissionen og de øvrige medlemsstater meddelelse herom. De træffer de nødvendige foranstaltninger for i videst muligt omfang at forenkle formaliteterne, fristerne og procedurerne i forbindelse med udstedelse af disse dokumenter, der udstedes gratis eller mod indbetaling af et beløb, der ikke kan være større end de afgifter, der skal betales ved udstedelse af identitetskort til statsborgere i den pågældende medlemsstat.
2. Medlemsstaterne påser, at der finder et samarbejde sted mellem de offentlige myndigheder, som i overensstemmelse med medlemsstaternes lovgivning er kompetente i spørgsmål, der vedrører gennemførelsen af dette direktiv.

Samarbejdet består specielt i at efterkomme enhver begrundet anmodning om oplysninger. Det finder sted uden vederlag og hurtigst muligt.

Artikel 5a

- 1. Kommissionen bistås af et udvalg som omhandlet i artikel 6 i forordning (EF) nr. 1683/95.**
- 2. Såfremt der henvises til denne bestemmelse, finder forskriftsproceduren i artikel 5 i Rådets afgørelse 1999/468/EF anvendelse, jf. dog bestemmelserne i artikel 7, stk. 3, i samme afgørelse.**
- 3. Den i artikel 5, stk. 6, i Rådets afgørelse 1999/468/EF omhandlede periode fastsættes til tre måneder.**

Artikel 6

Medlemsstaterne bestemmer, hvilke sanktioner der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af nationale bestemmelser, som er indført til gennemførelse af dette direktiv, og træffer enhver nødvendig foranstaltning for at sikre gennemførelsen af disse. De således indførte sanktioner skal være effektive, rimelige og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen disse bestemmelser inden for den i artikel 8 fastsatte frist og enhver senere ændring af disse hurtigst muligt.

Artikel 7

Senest fire år efter udløbet af den i artikel 8 fastsatte frist aflægger Kommissionen beretning til Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelsen af dette direktiv i medlemsstaterne og foreslår eventuelle nødvendige ændringer.

Artikel 8

Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 30. juni 2002 de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 9

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 10

Dette direktiv er rettet til medlemsstater.

Udfærdiget i Bruxelles, den

*På Rådets vegne
Formand*